

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Geweldige Stad van Oz (11/24)

Zelfs met hun ogen beschermd door de groene bril, werden Dorothy en haar vrienden aanvankelijk verblind door de schittering van de prachtige stad. Langs de straten stonden schitterende huizen, allemaal gebouwd van groen marmer en bezaaid met fonkelende smaragden. Ze liepen over een stoep van hetzelfde groene marmer, en waar de stenen met elkaar waren verbonden, lagen smaragden dicht bij elkaar en glinsterden in de helderheid van de zon. De ruiten waren van groen glas; zelfs de lucht boven de stad had een groene tint en ook de zonnestrallen waren groen. Er liepen veel mensen – mannen, vrouwen en kinderen – rond, en deze waren allemaal gekleed in groene kleding en hadden een groenachtige huid. Ze keken met verwonderde ogen naar Dorothy en haar vreemd samengestelde gezelschap, en de kinderen renden allemaal weg en verstopten zich achter hun moeders toen ze de Leeuw zagen; maar niemand sprak met hen. Er waren veel winkeltjes in de straat en Dorothy zag dat alles wat werd verkocht ook groen was. Er werden groene snoepjes en groene popcorn te koop aangeboden, evenals groene schoenen, groene hoeden en allerlei soorten groene kleding. Bij een kraampje

verkocht een man groene limonade, en toen de kinderen die kochten zag Dorothy dat ze ervoor betaalden met groene centen.

Er leken geen paarden of dieren van welke soort dan ook te zijn; de mannen droegen dingen rond in kleine groene karretjes, die ze voor zich uit duwden. Iedereen leek gelukkig, tevreden en alles leek voorspoedig te gaan.

De Bewaker van de Poort leidde hen door de straten totdat ze bij een groot gebouw kwamen, precies in het midden van de stad, namelijk het Paleis van Oz, de Grote Tovenaar. Er stond een soldaat voor de deur, gekleed in een groen uniform en hij had een lange groene baard. "Dit zijn vreemdelingen," zei de Bewaker van de Poort tegen hem, "en ze wensen de Grote Oz te zien."

"Kom binnen," antwoordde de soldaat, "dan zal ik uw boodschap aan hem overbrengen."

Dus gingen ze door de paleispoorten en werden naar een grote kamer geleid met een groen tapijt en met mooie groene meubels bezet met smaragden. De soldaat liet ze allemaal hun voeten vegen op een groene mat voordat ze deze kamer binnengingen, en toen ze zaten zei hij beleefd:

"Maak het jezelf gemakkelijk terwijl ik naar de deur van de Troonzaal ga en tegen Oz zeg dat jullie er zijn."

Ze moesten lang wachten voordat de soldaat terugkeerde. Toen hij eindelijk terugkwam, vroeg Dorothy:

"Heb je Oz gezien?"

"Oh nee," antwoordde de soldaat; "Ik heb hem nog nooit gezien. Maar ik heb met hem gesproken terwijl hij

achter zijn scherm zat en gaf hem jouw boodschap door. Hij zei dat hij je audiëntie zal verlenen, als je dat wenst; maar ieder van jullie moet alleen komen, en hij zal maar één van jullie per dag toelaten. Omdat jullie een aantal dagen in het paleis moet blijven, zal ik jullie daarom naar kamers laten brengen waar jullie na de reis comfortabel kunnen uitrusten."

"Dank je wel," antwoordde het meisje, "en dat is erg aardig van Oz."

De soldaat blies nu op een groen fluitje en meteen kwam een jong meisje, gekleed in een mooie groene zijden jurk, de kamer binnen. Ze had prachtig groen haar en groene ogen, en ze boog diep voor Dorothy terwijl ze zei: "Volg mij maar, dan zal ik je de kamer laten zien."

Dus nam Dorothy afscheid van al haar vrienden behalve Toto, en met de hond in haar armen volgde ze het groene meisje door zeven gangen en daarna gingen ze drie trappen op tot ze bij een kamer aan de voorkant van het paleis kwamen. Het was het mooiste kleine kamertje ter wereld, met een zacht, comfortabel bed met lakens van groene zijde en een groen fluwelen spreid. Er was een kleine fontein in het midden van de kamer, die een groene heerlijk geurende straal de lucht in spoot, om vervolgens terug te vallen in een prachtig uitgesneden groen marmeren bassin. Voor de ramen stonden prachtige groene bloemen en er stond een plank met een rij groene boekjes. Toen Dorothy tijd had om deze boeken te bekijken moest ze lachen om de grappige groene plaatjes.

In de kledingkast lagen veel groene jurken, gemaakt van zijde en satijn en fluweel; en ze pasten Dorothy allemaal precies.

"Doe alsof je thuis bent," zei het groene meisje, "en als je iets wenst, kun je de bel laten rinkelen. Verder zal Oz je morgenochtend laten halen."

Ze liet Dorothy met rust en ging terug naar de anderen. Ze leidde hen ook naar diverse kamers, en elk van hen bevond zich in een zeer aangenaam deel van het paleis. Natuurlijk werd deze beleefdheid verspild aan de Vogelverschrikker; want toen hij zich alleen in zijn kamer bevond, bleef hij dom op één plek staan, vlakbij de deuropening, om te wachten tot de ochtend. Het gaf hem geen rust om te gaan liggen, en hij kon zijn ogen niet sluiten; dus bleef hij de hele nacht naar een spinnetje staren dat in een hoek van de kamer zijn web aan het weven was, alsof het niet een van de mooiste kamers ter wereld was.

De Blikken Houthakker ging uit gewoonte op zijn bed liggen, want hij herinnerde zich de tijd dat hij ooit van vlees en bloed was gemaakt. Maar omdat hij niet kon slapen, bracht hij de nacht door terwijl hij zijn gewrichten op en neer bewoog om er zeker van te zijn dat ze goed bleven werken. De Leeuw had liever een bedje van gedroogde bladeren in het bos gehad, en hield er niet van om opgesloten te zitten in een kamer; maar hij was te wijs om zich hier zorgen over te maken, dus sprong hij op het bed, rolde zich op als een kat en viel binnen een minuut in slaap.

De volgende ochtend, na het ontbijt, kwam het groene meisje Dorothy halen, en ze kleette haar in een van de

mooiste japonnen, gemaakt van groen brokaatsatijn. Dorothy trok ook een groen zijden schort aan en bond een groen lint om Toto's nek, en ze gingen naar de Troonzaal van de Grote Oz.

Eerst kwamen ze bij een grote zaal waarin veel dames en heren van het hof zaten, allemaal gekleed in weelderige kostuums. Deze mensen hadden niets anders te doen dan met elkaar te praten, maar ze kwamen elke ochtend, en bleven buiten de Troonzaal wachten, hoewel ze Oz nooit mochten zien. Toen Dorothy binnenkwam, keken ze haar nieuwsgierig aan, en een van hen fluisterde:

"Ga je echt in het gezicht van Oz de Verschrikkelijke kijken?"

"Ja zeker," zei het meisje, "als Oz me wil zien tenminste."

"Hij zal je ontvangen," zei de soldaat die haar boodschap aan de tovenaer had overgebracht, "hoewel hij er niet van houdt als mensen vragen hem te zien. In eerste instantie was hij inderdaad boos en zei dat ik je terug moest sturen naar waar je vandaan kwam. Toen vroeg hij me hoe je eruit zag, en toen ik je zilveren schoenen noemde, was hij erg geïnteresseerd. Daarna vertelde ik hem over de plek op je voorhoofd, en toen besloot hij dat hij je in zijn aanwezigheid zou toelaten." Op dat moment ging er een bel en het groene meisje zei tegen Dorothy: "Dat is het signaal. Je moet nu alleen naar de Troonzaal gaan."

Ze opende een kleine deur en Dorothy liep moedig naar binnen en bevond zich toen op een prachtige plek. Het was een grote, ronde kamer met een hoog gebogen dak,

en de muren, het plafond en de vloer waren bedekt met grote smaragden die dicht bij elkaar waren geplaatst. In het midden van het dak was een groot licht, zo helder als de zon, waardoor de smaragden op prachtige wijze schitterden.

Maar wat Dorothy het meest interesseerde was de grote troon van groen marmer die in het midden van de kamer stond. Het had de vorm van een stoel en schitterde van de edelstenen, net als alles in de zaal. In het midden van de stoel zat een enorm hoofd, zonder een lichaam om het te ondersteunen, of armen of benen. Er zat geen haar op het hoofd, maar het had wel ogen, een neus en een mond, en was veel groter dan het hoofd van de grootste reus.

Terwijl Dorothy er verwonderd en bang naar keek, draaiden de ogen zich langzaam om en keken haar scherp en standvastig aan. Toen bewoog de mond en Dorothy hoorde een stem zeggen:

"Ik ben Oz, de Grote en de Verschrikkelijke. Wie ben jij en waarom zoek je mij?"

Het was niet zo'n vreselijke stem als ze had verwacht van het Grote Hoofd; dus vatte ze moed en antwoordde: "Ik ben Dorothy, de kleine en zachtmoedige. Ik ben naar u toe gekomen voor hulp."

De ogen keken haar een volle minuut peinzend aan. Toen zei de stem:

"Waar heb je die zilveren schoenen vandaan?"

"Ik heb ze van de Boze Heks van het Oosten genomen, toen mijn huis op haar viel en haar doodde," antwoordde ze.

"Waar heb je het teken op je voorhoofd vandaan?"
vervolgde de stem.

"Dat is waar de Goede Heks van het Noorden me kuste toen ze afscheid van me nam en me naar u stuurde", zei het meisje.

Opnieuw keken de ogen haar scherp aan en ze zagen dat ze de waarheid sprak. Toen vroeg Oz: "Wat wil je dat ik doe?"

"Stuur me terug naar Kansas, waar mijn tante Em en oom Henry zijn," antwoordde ze ernstig. "Ik hou niet van dit land, ook al is het zo mooi. En ik weet zeker dat tante Em zich vreselijke zorgen zal maken over het feit dat ik al zo lang weg ben."

De ogen knipoogden drie keer, draaiden toen naar het plafond en naar de vloer en rolden zo vreemd rond dat ze elk deel van de kamer leken te zien. En eindelijk keken ze weer naar Dorothy.

"Waarom zou ik dit voor jou doen?" vroeg Oz.

"Omdat u sterk bent en ik zwak; en omdat u een Grote Tovenaar bent en ik maar een klein meisje."

"Maar jij was sterk genoeg om de Boze Heks van het Oosten te doden," zei Oz.

"Dat gebeurde gewoon," antwoordde Dorothy eenvoudig, "ik kon het niet helpen."

"Wel," zei het Hoofd, "ik zal je mijn antwoord geven. Je hebt niet het recht om van mij te verwachten dat ik je terugstuur naar Kansas, tenzij je iets terug voor mij doet. In dit land moet iedereen betalen voor alles wat hij krijgt. Als je wilt dat ik mijn magische kracht gebruik om je weer naar huis te sturen, moet je eerst iets voor mij doen. Help mij en ik zal jou helpen."

"Wat moet ik doen?" vroeg het meisje.

"Dood de boze heks van het Westen," antwoordde Oz.

"Maar dat kan ik niet!"

riep Dorothy zeer verbaasd uit.

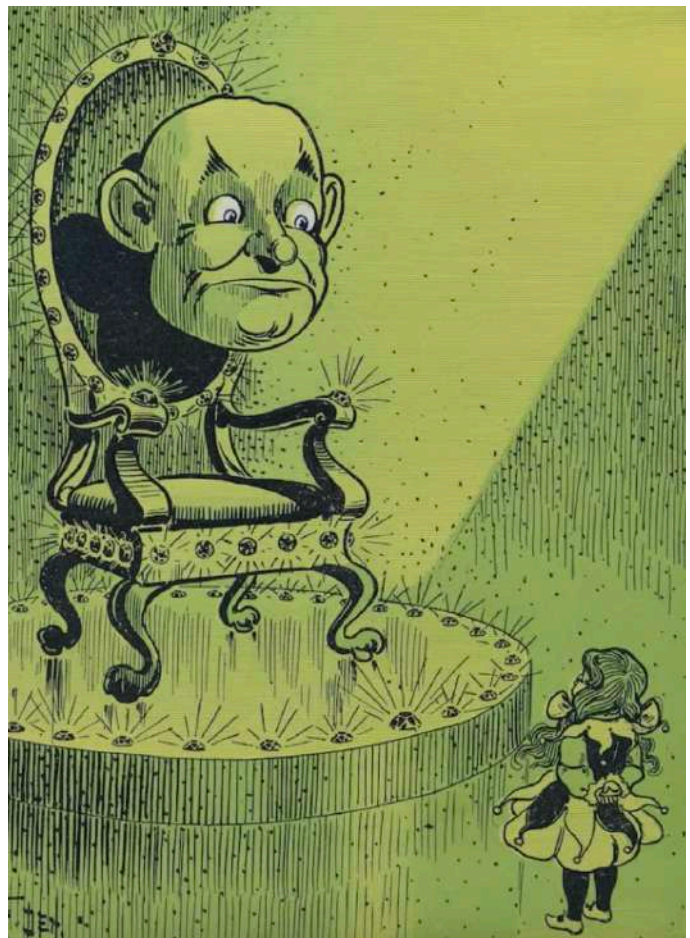
"Je hebt de Heks van het Oosten gedood en je draagt de zilveren schoenen, die toverkracht hebben. Er is nu nog maar één Boze Heks over in dit hele land, en als je me kunt vertellen dat ze dood is, stuur ik je terug naar Kansas – maar niet eerder."

Het kleine meisje begon te huilen, ze was zo

teleurgesteld; en de ogen knipoogden opnieuw en keken haar bezorgd aan, alsof de Grote Oz voelde dat ze hem kon helpen als ze dat wilde.

"Ik heb nooit vrijwillig iets gedood," snikte ze. "Hoe zou ik de boze heks kunnen doden, zelfs al zou ik dat willen? Als jij, die Groot en Verschrikkelijk bent, haar niet zelf kunt doden, hoe verwacht je dan dat ik dat doe?"

"Ik weet het niet", zei het Hoofd; "Maar dat is mijn antwoord, en totdat de boze heks sterft, zul je je oom en tante niet meer zien. Bedenk dat de heks slecht is – enorm slecht – en gedood moet worden. Ga nu en vraag

me niet meer mij te zien voordat je je taak hebt volbracht."

Bedroefd verliet Dorothy de Troonzaal en ging terug waar de Leeuw en de Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker zaten te wachten om te horen wat Oz tegen haar had gezegd. "Er is geen hoop voor mij," zei ze droevig, "want Oz zal me pas naar huis sturen als ik de boze heks van het Westen heb gedood; en dat kan ik nooit doen."

Het speet haar vrienden zeer maar ze konden niets doen om haar te helpen; dus ging Dorothy naar haar eigen kamer, ging op bed liggen en hilde zichzelf in slaap.

De volgende ochtend kwam de soldaat met de groene bakkebaarden naar de Vogelverschrikker en zei:

"Kom met me mee, want Oz heeft je geroepen."

Dus volgde de Vogelverschrikker hem en werd toegelaten tot de grote Troonzaal, waar hij, zittend op de smaragdgroene troon, een alleraardigste Dame zag. Ze was gekleed in een groene zijden jurk en droeg op haar golvende groene lokken een kroon van juwelen. Uit haar schouders groeiden vleugels, prachtig van kleur en zo licht dat ze fladderden bij het minste zuchtje wind. Toen de Vogelverschrikker had gebogen, zo mooi als zijn strovvulling hem toeliet, voor dit prachtige wezen, keek ze hem lieflijk aan en zei:

"Ik ben Oz, de Grote en de Verschrikkelijke. Wie ben jij en waarom zoek je mij op?"

Nu was de Vogelverschrikker, die had verwacht het grote Hoofd te zien waar Dorothy hem over had

verteld, zeer verbaasd; maar hij antwoordde haar dapper.

"Ik ben maar een vogelverschrikker, gevuld met stro. Daarom heb ik geen hersens, en ik kom naar je toe en smeeek je of je hersens in mijn hoofd wilt stoppen in plaats van stro, zodat ik net zo'n man kan worden als ieder ander in jouw land."

"Waarom zou ik dat voor jou doen?" vroeg de Dame.

"Omdat jij wijs en machtig bent, en niemand anders mij kan helpen", antwoordde de Vogelverschrikker.

"Ik verleen nooit gunsten zonder een tegenprestatie," zei Oz; "maar dit kan ik je beloven. Als je voor mij de Boze Heks van het Westen wilt doden, zal ik je heel veel hersenen schenken, en zelfs zulke goede hersenen dat je de wijste man in het hele Land van Oz zult zijn."

"Ik dacht dat je Dorothy al had gevraagd de heks te doden," zei de Vogelverschrikker verrast.

"Dat klopt. Het maakt mij niet uit wie haar doodt. Maar totdat ze dood is, zal ik je wens niet vervullen. Ga nu, en bezoek mij niet meer voordat je de hersenen hebt verdiend waar je zo naar verlangt."

De Vogelverschrikker ging bedroefd terug naar zijn vrienden en vertelde hen wat Oz had gezegd; en Dorothy was verrast toen ze ontdekte dat de Grote Toveraar geen Hoofd was, zoals ze hem had gezien, maar een liefvallige Dame.

"Wat maakt het uit," zei de Vogelverschrikker, "ze heeft net zo hard een hart nodig als de Blikken Houthakker."

De volgende ochtend kwam de soldaat met de groene bakkebaarden naar de Blikken Houthakker en zei:

"Oz heeft je laten halen. Volg mij."

Dus volgde de Blikken Houthakker hem en kwam aan in de grote Troonzaal. Hij wist niet of hij Oz als een liefvallige Dame of als een Hoofd zou vinden, maar hij hoopte dat het de liefvallige Dame zou zijn. "Want," zei hij tegen zichzelf, "als het het Hoofd is, weet ik zeker dat ik geen hart zal krijgen, aangezien een Hoofd geen eigen hart heeft en daarom niet met mij mee kan voelen. Maar als het de liefvallige Dame is, zal ik om een hart smeken, want van alle dames wordt gezegd dat ze goedhartig zijn."

Maar toen de Houthakker de grote Troonzaal binnenging, zag hij noch het Hoofd, noch de Dame, want Oz had de vorm aangenomen van een verschrikkelijk Beest. Hij was bijna zo groot als een olifant, en de groene troon leek nauwelijks sterk genoeg om zijn gewicht te dragen. Het Beest had een kop die leek op die van een neushoorn, alleen waren er vijf ogen in zijn gezicht. Er groeiden vijf lange armen uit zijn lichaam, en hij had ook vijf lange, slanke benen. Dik, wollig haar bedekte elk deel ervan, en een vreselijker uitziend monster kon je je niet voorstellen. Het was een geluk dat de Blikken Houthakker op dat moment geen hart had, want het zou luid en snel hebben geklopt van angst. Maar omdat hij alleen maar van blik was, was de Houthakker helemaal niet bang, hoewel hij wel erg teleurgesteld was.

"Ik ben Oz, de Grote en Verschrikkelijke," sprak het Beest met een stem die klonk als een luide brul. "Wie ben je en waarom zoek je mij?"

"Ik ben een houthakker en gemaakt van blik. Daarom heb ik geen hart en kan ik niet liefhebben. Ik smee

dat u mij een hart geeft, zodat ik kan zijn zoals andere mannen."

"Waarom zou ik dat doen?" vroeg het Beest.

"Omdat ik het vraag, en alleen jij kunt mijn verzoek inwilligen," antwoordde de Houthakker.

Oz begon zachtjes te grommen, maar zei toen nors: "Als je inderdaad een hart verlangt, moet je het verdienen."

"Hoe kan ik het verdienen?" vroeg de Houthakker.

"Help Dorothy om de Boze Heks van het Westen te doden," antwoordde het Beest. "Als de Heks dood is, kom dan naar mij toe, en ik zal je dan het grootste, vriendelijkste en meest liefdevolle hart van het hele Land van Oz geven."

Dus ook de Blikken Houthakker keerde bedroefd terug naar zijn vrienden om hen te vertellen over het verschrikkelijke Beest dat hij had gezien. Ze waren allemaal enorm verbaasd over de vele vormen die de Grote Tovenaar aan kon nemen, en de Leeuw zei:

"Als hij een Beest is, zal ik, wanneer ik hem zie, zo hard mogelijk brullen en hem zo bang maken dat hij alles zal geven wat ik vraag. En als hij de liefvallige Dame is, zal ik doen alsof ik op haar af spring, en haar zo dwingen mijn bevelen uit te voeren. En als hij het grote Hoofd is, zal hij aan mijn genade zijn overgeleverd; want ik zal dit Hoofd door de kamer laten rollen totdat hij belooft ons te geven wat we verlangen. Houdt dus moed, mijn vrienden, want alles zal goed komen."

De volgende ochtend leidde de soldaat met de groene bakkebaarden de Leeuw naar de grote Troonzaal en verzocht hem bij Oz te komen.

De Leeuw ging onmiddellijk door de deur en toen hij om zich heen keek, zag hij tot zijn verbazing dat er voor de troon een Bal van Vuur stond, zo fel en gloeiend dat hij er nauwelijks naar kon kijken. Zijn eerste gedachte was dat Oz in brand stond; maar toen hij probeerde dichterbij te komen, was de hitte zo hevig dat zijn manen schroeiden, en hij kroop bevend terug naar een plek dicht bij de deur.

Toen klonk er een lage, zachte stem uit de Vuurbal, en dit waren de woorden die hij sprak:

"Ik ben Oz, de Grote en Verschrikkelijke. Wie ben jij en waarom zoek je mij?"

En de Leeuw antwoordde: "Ik ben een Laffe Leeuw, werkelijk bang voor alles. Ik kwam naar je toe om te smeken dat je me moed geeft, zodat ik echt in de Koning der Dieren kan veranderen, zoals de mensen mij noemen."

"Waarom zou ik jou moed geven?" vroeg Oz.

"Van alle tovenaars ben jij de grootste, en alleen jij hebt de macht om mijn verzoek in te willigen", antwoordde de Leeuw.

De Vuurbal brandde een tijdje hevig en de stem zei:

"Breng me het bewijs dat de Boze Heks dood is, en op dat moment zal ik je moed geven. Maar zolang de heks leeft, zul jij een lafaard blijven."

De Leeuw werd boos over deze uitspraak, maar kon niets antwoorden, en terwijl hij zwijgend naar de Vuurbal stond te staren, werd het zo verschrikkelijk heet dat hij zich snel omdraaide en de kamer uit rende. Hij was blij dat zijn vrienden op hem wachtten en

vertelde hen over zijn verschrikkelijke gesprek met de Tovenaar.

"Wat moeten we nu doen?" zei Dorothy droevig.

"Er is maar één ding dat we kunnen doen," antwoordde de Leeuw, "en dat is naar het land van de Winkies gaan, de Boze Heks opzoeken en haar vernietigen."

"Maar stel dat we dat niet kunnen?" zei het meisje.

"Dan zal ik nooit moed hebben," antwoordde de Leeuw.

"En ik zal nooit hersenen hebben," voegde de Vogelverschrikker toe.

"En ik zal nooit een hart hebben," sprak de Blikken Houthakker.

"En ik zal tante Em en oom Henry nooit meer zien," zei Dorothy terwijl ze begon te huilen.

"Wees voorzichtig!" riep het groene meisje. "De tranen zullen op je groene zijden jurk vallen en de jurk vies maken."

Dus Dorothy droogde haar ogen en zei: "Ik denk dat we het moeten proberen; maar ik weet zeker dat ik niemand wil doden, zelfs niet om tante Em weer te zien."

"Ik zal met je mee gaan; maar ik ben een te grote lafaard om de heks te doden," zei de Leeuw.

"Ik ga ook mee," verklaarde de Vogelverschrikker;

"Maar ik zal je niet veel kunnen helpen, ik ben zo'n dwaas."

"Ik heb niet eens een hart om zelfs maar een heks kwaad te doen," merkte de Blikken Houthakker op;

"Maar als jij gaat, zal ik zeker met je meegaan."

Daarom werd besloten de volgende ochtend aan hun reis te beginnen, en de Houthakker scherpte zijn bijl op een

groene slijpsteen en liet al zijn gewrichten goed oliën. De Vogelverschrikker propte zich vol met vers stro en Dorothy smeerde nieuwe verf op zijn ogen zodat hij beter kon zien. Het groene meisje, dat erg aardig voor hen was, vulde Dorothy's mand met lekker eten en bevestigde een belletje om Toto's nek met een groen lint.

Ze gingen heel vroeg naar bed en sliepen vast tot het daglicht werd, toen werden ze gewekt door het kraaien van een groene haan die in de achtertuin van het paleis woonde, en het gekakel van een kip die een groen ei had gelegd.